ANUL XII. — No. 1887. ✽ 4 PAGINI 3 LEI Vineri 29 Noembrie 1935

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE:
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni . . . . . » 500
Instituțiuni, Cluburi și Proprietari . » 2000
Un număr vechiu . . . . . » 4

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI
Fondatori: E. EMILIAN și F. MUNTEANU. Director: AL. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA DUPĂ TARIF
TELEFON: Direcția 3.26.60. Administrația 3.26,60. Redacția și provincia 3,26.69.

A murit domnul președinte...

...A murit de mult însă. A murit tragic, învăluind de penibilă tristețe întreaga suflare sportivă românească. Și luând cu el în mormânt aspirațiile și entuziasmul unui mănunchi de sportivi destoinici și aprinși.

A murit Vasile Dumitrescu și lângă caseta argintată care păstrează pumnul de cenușe ce a rămas din domnul președinte s'au culcat în somn de veci veleitățile unei întregi și meritoase grupări: A. S. C. A. M.-ul.

Vasile Dumitrescu a creiat o grupare pornită să meargă la unison cu unitățile cele mai bine și mai serios organizate din țară.

Dintr'o formație meritoasă, dar cu orizont limitat — Belvedere — Vasile Dumitrescu a creiat un nucleu alipit unei mari instituții de Stat, înfigându-i puteri noi și orizont larg, luminos: A.S.C.A.M.-ul. Grupare care a mers din bine în mai bine, din sus în mai sus. De unde a căzut brusc, cu elanul retezat de clipa nenorocită care a retezat aripile avionului ce a prăbușit o viață tânără și plină de vigoare pe pământul dur al unui ogor german.

A murit Vasile Dumitrescu, a murit și A.S.C.A.M. care se sbate astăzi în nevoile unei existențe lipsite de încurajare, de rost. In cotidiană luptă cu necesitățile pecuniare ale întreținerii unei asociații pornită să cucerească în toate domeniile.

De pe urma lui Vasile Dumitrescu a rămas însă o tradiție: Bobsleighul. Și un trofeu: bobul.

Tradiția va fi repede și pe nesimțite abandonată. Dar bobul? Bobul s'a păstrat lucitor și impresionant. Tradiția va fi abandonată căci nu ține nici cald, nici rece. Bobul mai poate ține însă de cald. Pentru o iarnă cel puțin, pentru iarna aceasta.

Gruparea care a fost nevoită să cedeze jucătorii pentrucă nu i-a putut întreține și nu a vrut să-i încurce, gruparea căreia moartea președintelui i-a luat orice sprijin material, mai are o resursă. Tot dela Vasile Dumitrescu. Bobul. Va fi vândut deci bobul. Câteva zeci de mii de lei cu care se va ieși din iarnă în așteptarea unor zile mai fericite, a primăverii dătătoare de speranțe.

Va fi vândut deci bobul pe care s'au acoperit de glorie Frim și Dumitrescu.

Este o mică tragedie în acest act pe care-l va face — neputincioasă — conducerea grupării dela Regie.

E o tragedie, pentrucă gloria lui Frim și Dumitrescu s'a resfrânt asupra întregei grupări. Și fiindcă ce au făcut Frim și Dumitrescu ar putea face din nou, Frim și avocatul Rădulescu, noul partener ai campionului.

E nevoie însă de bani. E nevoie să se vândă bob-ul. Și fără bob, Frim și noul lui partener nu vor putea concura la Olympiadă. Dar e o tragedie pentru care se cere numai puțină înțelegere spre a fi înlăturată.

Nu ne facem iluzii asupra opiniei pe care o au asupra sportului șefii cei mari ai C. A. M.-ului.

E probabil că în afară de ecoul splendidei performanțe realizate mai de mult de Vasile Dumitrescu, ecou peste care tragica veste a prăbușirii a așternut un văl de uitare, nu cunosc nimic mai mult.

Dacă s'ar găsi însă omul care să le răscolească interesul — mă auzi d-le Grecescu? — pasiunea ar fi resuscitată. Și A.S.C.A.M.-ul atât de drag lui Vasilică Dumitrescu, ar reînvia. Ar reînvia și tradiția bobsleigh-ului. Ar participa Frim la Olympiadă, căci nu s'ar vinde bobul. (Un club al unei instituții atât de mari, cu atât de numeroși funcționari și ultima lui licărire de viață să conteze pe cele câteva mii de lei ce ar proveni din vânzarea unui bob...).

Și o morală. Avem câțiva oameni de sport, câțiva conducători de club.

Să credem în ei. Să nu-i desestimăm. Ei întrețin cluburile. Prin ei trăesc cluburile. Se duc oamenii, se duc cluburile.

Oameni, oameni întregi cât mai mulți. De aceștia este nevoie. Oameni cari să știe să stimuleze interesul, să găsească resurse de vitalitate.

A murit domnul președinte și a murit clubul. Ne trebuie oameni cari să înlocuiască oricând pe domnul președinte...

ION VORNIC

Matchul Italia-Ungaria

O fază palpitantă la poarta italiană

România nu va lua parte la turneul olympic de hockey pe ghiață

A trecut termenul de înscriere. Nu sunt bani. Este însă bunăvoință. Telefon Club dă ajutor material și pe canadian. Mai există o posibilitate. Datoria F.R.H.G.

Chestiunea atât de spinoasă a participării noastre la turneul olympic dela Garmisch Partenkirchen, a fost pe larg desbătută în coloanele «Gazetei Sporturilor». Pe larg, dar nu suficient. Căci dacă au fost examinate, în parte, împrejurările ce se opun participării noastre, n'au fost enumărate însă condițiunile cari ar putea — și se mai pot încă — asigura deplasarea.

E ceiace vom face astăzi, nu înainte de a arăta, amănunțit, cum și dece s'a ajuns la situația de astăzi. La situația că nimeni nu poate spune dacă participăm sau nu. Aceasta, la două luni înainte de începerea competiției, IN MOMENTUL CAND TERMENUL PENTRU INSCRIERE A FOST DEPAȘIT.

Ceiace nu înseamnă că n'au fost preocupări timpurii în acest sens. In August încă, mai marii Telefon Clubului au sugerat federației de hockey — în speță d-lui colonel Davila — să li se dea libertatea de a studia problema participării României la Olympiadă. Sugestie care, dată fiind forma ei cu totul neoficială, n'a fost apreciată cu toată seriozitatea.

Demersul a fost repetat — de astădată însă oficial și categoric — sub forma unor propuneri concrete. Demersul s'a produs la sfârșitul lunei Septembrie în forma următoare: Federația să-și asigure printr'o colectă oarecare un fond de circa 250.000 lei cu care

a) să se angajeze un canadian pentru antrenarea echipei naționale;

b) să se concentreze un lot de 25 cei mai buni jucători din țară, la București;

c) zece din acești 25 jucători să fie titularii echipei campioane a țării, Telefon-Club;

d) Sub conducerea canadianului echipa să se antreneze timp de o lună și jumătate după care să se facă o selecție obiectivă și atentă.

Este dela sine înțeles că un astfel de program ar fi asigurat României participarea la Olympiadă în cele mai favorabile condițiuni. La Garmisch Partenkirchen participă numeroase echipe naționale și, ce e mai interesant, puternicele team-uri ale Angliei și Franței, obligate de regulamentele rigide ale Olympiadei, vor prezenta echipe pur naționale, lipsite de jucătorii străini (americani și canadieni) cu cari au jucat în trecutele campionate mondiale. Mai trebuie spus că altele ar fi rezultatele ce le-ar putea smulge România în fața unor astfel de adversari?

Prilejul acesta unic (n'o să mergem atât de departe cu închipuirea încât să sperăm că vom participa la Olympiada viitoare dela Tokio...) nu trebuie deci scăpat.

D. colonel Davila a apreciat la justele ei proporții sugestia Telefon-Clubului. Și i-a dat curs. A trimis circulări în sensul propunerii, tuturor grupărilor de hockey din țară. Și, — firește — n'a primit răspuns. Intre timp a fost depășit termenul de înscriere. Tot intre timp Federația a înscris Telefon-Clubul în Cupa Europei.

(Continuare în pag. II-a)

Vampe pugilistice

Cazul Gogea Mitu este din nou de actualitate.

Catastrofalul eșec al ultimei reuniuni dela «Gib», scosese din circulație pe uriașul elev al micului maestru Umberto Lancia, N'au venit la această ultimă reuniune dela «Gib», nici 300 de spectatori.

Nu s'au găsit într'un milion de locuitori din sportiva noastră Capitală, 1000 de indivizi, curioși să-l vadă din nou pe Gogea Mitu, knockoutând un adversar și să umple «Gib»-ul.

De pe piedestalul unei popularități rapide, cele 150 de chilograme ale lui Gogea Mitu s'au prăbușit astfel în cazanul de smoală al unei deprecieri și mai rapide.

N'a mai făcut succes. N'a mai găsit 1000 de indivizi — nici măcar 1000 de curioși să-l vadă din nou gol, atlet cărnos al unui sport care reclamă suplețe și ținută.

Există însă la Paris, macarale pentru înălțarea oricăror greutăți de nume depreciate. Sânt la Paris incomparabili alleți de publicitate, O publicitate care zbârnâe, pocnește și face zarvă prinzând în ghiare — ca într'o copcă — interesul nestabil al sutelor de mii de parizieni, naivi și entusiaști. Există la Paris chiote de megafoane și artificii de reclamă scrisă în fața căreia nimeni nu poate să reziste.

...Și Gogea Mitu a plecat. Unde? La Paris. Evident a fost primit în gară de mii de parizieni. A zâmbit a împărțit mâini — labe enorme — întinse prietenește la întâmplare. A dat autografe. A făcut fotografii. I s'au făcut caricaturi. I s'au luat interview-uri. I s'au acordat titluri pe cari nu le are. A fost substituit în drepturile de campion ale lui Spakow. I s'a măsurat lungimea, picioarele și nasul.

A fost filmat în jurnalul Paramount. A vorbit în fața microfonului. A sâsâit ceva neinteligibil, cu vagi pretenții de limbă românească.

A fost prezentat pe ring. A dat plecarea în «Six jours de Paris».

Și zile dearândul, gazetele pariziene au lansat în toată Franța și în lume, un nume nou, uriaș, în litere mari și stridente, ca o obsesie: Gogea Mitu!... Gogea Mitu!... Un nou Carnera!...

Era lansat.

Il lansase Dickson, noul patron al destinelor sale pugilistice.

La picioarele sale — picioare enorme de țăran prostit de zarva pe care o stârnise — s'au prăbușit maldăre de ziare, de scrisori și de oferte

Era cerul.

Omul zilei. Noua cometă lansată de magicianul celor mai rapide comete. Noua vedetă a lui Jeff Dickson.

Ultima atracție a unui Paris pugilistic îndopat până la indigestie cu Thil. Mereu cu Thil. Necontenit cu Thil...

In toată zarva aceasta de adjective, de elogii și de publicitate asurzitoare, un singur glas a încercat să gângăvească ceva, împotriva noului star al Parisului entusiast: ziarul «L'Intransigeant».

O singură voce, gâtuită de întârzierea cu care a exploadat, tardivă și pierdută într'un vacarm de voci elogioase și stridente...

A fost distrusă popularitatea lui Gogea Mitu?... Nici gând. I-a fost periclitată cariera pe care i-o pregătește Dickson?...

Să fim serioși...

Intr'o săptămână sau două, ziarul «L'Intransigeant» își va modifica opinia pe care o are astăzi despre Gogea. Nu este exclus. Dar, cu «L'Intransigeant» sau fără, dimensiunile lui Gogea Mitu vor vontinua să stârnească interesul Parisului, și vor face — sigur—vedetă, la «Palais des sports». Nu o singură dată. De mai multe ori. Mereu cu săli pline și entusiaste...

Pentru această carieră prodigioasă, știți cine este vinovat?...

Noi. Noi«sportivii» dela «Gazeta Sporturilor». Eu personal, mai jos subscrisul.

Dece?... Fiindcă așa a descoperit d. Mircea Popescu — un nou confrate — în «Reforma» (organ săptămânal independent), pe care a avut amabilitatea să ne-o facă cunoscută, trimițându-ne-o la redacție.

Iată-ne deci culpabili pentru crima de a-l fi lansat pe Gogea Mitu. Gata să fim trimiși la «Curtea cu juri» de «Reforma» (organ săptămânal) și de d. Mircea Popescu, pentru delictul de a fi afirmat (când și unde?...) că Gogea Mitu este singurul boxeur capabil să redreseze astăzi boxul românesc.

Situația este, indiscutabil, gravă. Dar — bătu-ne-ar Dumnezeu și urgia «Reformelor» săptămânale!...—ce suntem noi vinovați de norocul lui Gogea Mitu?... Ce vină avem noi că Lancia a descoperit un uriaș simpatic și căutat, și că Dickson s'a amorezat subit de dimensiunile lui Gogea Mitu, și îl lansează acum din arcul unei popularități invincibile?

Este Gogea Mitu boxeur? Este, desigur. Este boxeur bun? Nu știm încă. Nu știe nimeni.

Dar este uriaș. Asta nu se poate contesta. Este un nou Carnera. Iată principala sa calitate.

Iată singura calitate pe care i-o cere Parisul. Același Paris care a cerut în teatru femei vampe—cu ochii mari, cu șolduri mari, cu mers de rață beată și vocea îngroșată de tutun și sifilis—și care pretinde astăzi, boxeuri uriași.

Vampe pugilistice.

Iată explicația succesului parizian al lui Gogea Mitu.

Iată motivul tam-tamului care i s'a făcut, pentru care (deși am dori-o) nu avem nici-o vină și care nu va putea fi împiedicat — în ordine ierarhică—nici de «L'Intransigeant», nici de «Reforma», (organ săptămânal independent), nici de d. Mircea Popescu...

George Fulga

Cronica de Joi

VEDETE...

Atât la noi cât și în străinătate, s'a creat, printr'o firească tendință de exagerare, un adevărat cult pentru așa numiții jucători «vedete».

De la început, pentru a evita continuarea unei erori, trebue accentuat asupra faptului că un jucător bun nu se confundă cu «vedeta» și, invers, o vedetă nu-i totdeauna jucător bun.

Mai mult. Un jucător, într'adevăr, bun și cu spirit sportiv, n'are nici odată alură de vedetă, chiar dacă este eroul unei echipe, pentrucă ceiace deosebește fundamental, pe jucătorul adevărat de vedetă, este modestia.

Din contră o «vedetă adevărată» face tot ce-i stă în putință pentru a ieși cât mai mult în evidență.

Mai întâi prin joc. Un jucător vedetă nu joacă nici odată pentru echipă. El nu are nici odată în vedere randamentul echipei, jocul lui presărat cu înfloriturl inutile și păgubitoare fiind conceput și făcut exclusiv pentru public.

Și aceasta numai pentru a nu juca «la fel» cu ceilalți, spre a putea fi cu orice preț «aparte» de restul jucătorilor.

Din această irezistibilă dorință de a fi remarcat de spectatori, s'au născut acele obiceiuri ale vedetelor, pe care educația sportivă ar trebui să le înlăture numai pentru ridicolul lor.

Cine nu cunoaște diversele «apucături» ale vedetelor dela noi și de pretutindeni?

Când echipele trebue să iasă pe teren, vedeta găsește imediat un pretext pentru a rămâne în cabină.

Ori gheața, destul de largă până atunci, îl strânge subit, ori o glesnieră, pe care a «uitat» s'o pună, îi dă numai decât prilejul să iasă mai târziu spre a culege aplauzele și a se face remarcat.

Un alt «obiceiu» caracteristic pentru vedetele noastre, care arată minunat de bine cât de puțin pătrunși de sport sunt acești pseudo-sportsmani, este felul lor de a se comporta după un match.

Dacă echipa a câștigat împărțind în dreapta și stânga zâmbete obosite, vedeta iese încet, cât mai încet posibil, pentru a lăsa fiecărui spectator timp să-l felicite și să-l admire.

Când însă echipa a pierdut el iese de pe teren foarte repede, cât mai repede posibil, cu ochii în pământ, rușinat de a fi pierdut într'o întrecere sportivă.

Tot atât de bine ilustrează această lipsă de sportivitate și convingerea pe care o are un astfel de jucător despre el și jocul lui și, mai ales, despre jocul celorlalți jucători adverși sau coechipieri.

In ce-l privește pe el, o vedetă nu are nici odată nimic de învățat. Despre ceilalți? E imposibil ca o vedetă să poată concepe un match interesant fără el.

Din această mentalitate cu totul și atât de evident greșită, rezultă un total dispreț pentru celelalte matchuri.

Nu sunt rare cazurile când un asemenea jucător spune: «Nu mă duc la match pentru că n'am ce vedea».

Mare eroare.

El trebue să meargă la orice match

(Continuare în pagina 3-a)

O nouă ispravă senzațională a marathoniștilor japonezi

TOKIO 27 (Intersport). Cu ocazia marathonului disputat la Osaka, japonezul Shinichi Nakamura a reușit să alerge marathonul în 2 ore 29 m. 55 s. 2/5. Isprava alergătorului Shinichi vine să dovedească că clasa formidabilă a marathoniștilor niponi, cari după recentele rezultate, se dovedesc a fi cei mai serioși concurenți pentru marathonul olimpic.

Șase automobiliști români vor concura la rallye-ul Monte Carlo

Din București vor porni cinci concurenți Locotenentul Al. Papana nu este socotit în acest lot

Intervalul de timp care ne desparte de primele plecări în rallye-ul automobilist Monte-Carlo s'a scurtat simțitor. Ca mâine, caravanele ce și-au ales Bucureștii drept centru de start, se vor înșira în fața Automobil clubului regal român, spre a li se înregistra plecarea.

Aceasta fiind situația este normal ca preparativele să fie în toi și să se preocupe pe toți aceia cari speră să se releve în cea mai faimoasă competițiune turistică a globului.

In toți anii, rallye-ul Monte Carlo a exercitat o neobicinuită atracție asupra automobiliștilor din întregul continent și, an cu an, numărul concurenților se mărește tot mai simțitor. In ultima competițiune (Ianuarie 1935), acest număr a depășit cifra de 170. Probabil că viitoarea ediție a întrecerii va înregistra un nou record de concurenți.

CEHUL FORMANEK VA PLECA DIN BUCUREȘTI ?

Cu toate că, Bucureștii formează unul dintre cele mai favorabile centre de plecare, nu exercită o prea mare atracție asupra concurenților, întrucât drumurile itinerariului spre Monte Carlo nu inspiră încredere, deși traseul a fost modificat în sensul că nu mai trece prin Polonia unde, ani dearândul, participanții plecați din București și-au irosit toate șansele, rămânând înzăpeziți.

Astfel stând lucrurile mulți, foarte mulți automobiliști străini au renunțat să aleagă drept loc de start, Capitala României.

Și totuși, se pare că, din București va pleca pe lângă automobiliștii români, și cel puțin un concurent străin.

Este vorba de cehul Formanek, care și anul trecut a plecat din București dar, în Polonia a împărtășit soarta celorlalți. Probabil însă că plecarea din București continuă să-i surâdă, tocmai datorită faptului că itinerariul a fost modificat.

Totuși, nu se poate preciza dacă Formanek va rămâne, până la sfârșit, la acest punct de vedere. El a cerut, din timp, informațiuni Automobil clubului regal român, asupra stării șoselelor și răspunsul primit este în măsură să-i consolideze ideia pornirei din București.

CONCURENȚII ROMANI CARI VOR PLECA DIN BUCUREȘTI

Numărul concurenților români cari vor participa la viitoarea ediție a rallye-ului Monte-Carlo, va fi mai mare decât ne-am fi putut aștepta. Vor porni la drum, cel puțin șase echipaje. Dintre acestea, patru vor lua plecarea din București și două din alte centre.

Vom publica mai jos, numele participanților la a căror plecare vom putea avea plăcerea să asistăm.

In fruntea acestora stă locot.-col. Berlescu. Am dat întâetate acestui concurent, întrucât are în acest domeniu la activul său, performanțe de dimensiuni impresionante. Intr'adevăr, locot.-col. Berlescu a concurat în numeroase rânduri la rallye-ul Monte-Carlo — de șapte ori, dacă nu ne înșelăm — reusind, de câteva ori să figureze printre protagoniștii probei. In 1931, numai un neașteptat ghinion l'a împiedicat să-și înscrie numele în rândul câștigătorilor marei competițiuni. A câști-

(Continuare în pagina III-a)